

Sygn. akt II KK 50/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek
SSN Paweł Wiliński

Protokolant Małgorzata Sobieszczańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej,
w sprawie **W. S.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 26 lutego 2021 r.,
kasacji, wniesionych przez obrońców
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 września 2019 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt VIII K (...),

- 1) uchyla zaskarżony wyrok oraz utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. i przekazuje sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania;**
- 2) zarządza zwrot W. S. opłaty od kasacji w kwocie 750 zł.**

UZASADNIENIE

W. S. oskarżony został o to, że:

1. w okresie od 29 marca 2012 r. do 30 czerwca 2012 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził spółkę T. sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 311.705, 24 zł stanowiącej mienie znacznej wartości w ten sposób, że składał u pokrzywdzonej zamówienia na zakup sprzętu elektronicznego z odroczonym terminem płatności wyzyskując błąd osób działających w imieniu pokrzywdzonej, że czyni to w imieniu spółki C. sp. z o.o., a także wprowadzając w błąd co do zamiaru zapłaty za dostarczony towar, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;
2. w dniach 25 maja 2012 r., 30 maja 2012 r. i 12 czerwca 2012 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził spółkę M. S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 50.820,28 zł w ten sposób, że składał u pokrzywdzonej zamówienia na zakup sprzętu elektronicznego z odroczonym terminem płatności wyzyskując błąd osób działających w imieniu pokrzywdzonej, że czyni to w imieniu spółki C. sp. z o.o., a także wprowadzając w błąd co do zamiaru zapłaty za dostarczony towar, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.;
3. w dniach 18 maja 2012 r., 22 maja 2012 r. i 25 maja 2012 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził spółkę A. sp. j. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 36.352,88 zł w ten sposób, że składał u pokrzywdzonej zamówienia na zakup sprzętu elektronicznego z odroczonym terminem płatności wyzyskując błąd działających w imieniu pokrzywdzonej, że czyni to w imieniu spółki C. sp. z o.o., a także wprowadzając w błąd co do zamiaru zapłaty za dostarczony towar, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.;
4. w okresie od 16 maja 2012 r. do 15 czerwca 2012 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą E. do niekorzystnego rozporządzenia

mieniem w kwocie 73.685,60 zł w ten sposób, że składał u pokrzywdzonego zamówienia na zakup sprzętu elektronicznego z odroczonym terminem płatności wyzyskując błąd osób działających w imieniu pokrzywdzonego, że czyni to w imieniu spółki C. sp. z o.o., a także wprowadzając w błąd co do zamiaru zapłaty za dostarczony towar,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

5. w okresie od 9 marca 2012 r. do kwietnia 2012 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził spółkę A. S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 216.165,16 zł stanowiącej mienie znacznej wartości w ten sposób, że składał u pokrzywdzonego zamówienia na zakup sprzętu elektronicznego z odroczonym terminem płatności wyzyskując błąd osób działających w imieniu pokrzywdzonego, że czyni to w imieniu spółki C. sp. z o.o., a także wprowadzając w błąd co do zamiaru zapłaty za dostarczony towar,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Po rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 7 listopada 2018 r, sygn. akt VIII K (...):

1. W. S. w ramach czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie co najmniej od 8 marca 2012 r. do 13 lipca 2012 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu oraz przy pomocy innych ustalonych i nieustalonych osób, w krótki odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości spółki T. sp. z o.o., M. S.A., A. sp. j., A. S.A., A. S.A., I. S.A. oraz M. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą E. w ten sposób, że jako przedstawiciel spółki C. spółki z o.o. kontrolował składanie zamówień na zakup sprzętu elektronicznego z odroczonym terminem płatności wprowadzając te podmioty w błąd co do wypłacalności spółki oraz rzeczywistego zamiaru i możliwości zapłacenia za wystawione faktury VAT, zaniechał dokonania płatności za dostarczony towar, w wyniku czego wyrządził wymienionym podmiotom szkodę:

1. T. sp. z o.o. w kwocie 311.705,24 zł;

2. M. S.A. w kwocie 50.820,28 zł;
3. A. sp. j. w kwocie 36.353,88 zł;
4. A. S.A. w kwocie 216.165,16 zł;
5. A. S.A. w kwocie 255.613,84 zł;
6. I. S.A. w kwocie 245.635,46 zł;
7. M. C. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą E. w kwocie 73.685,60 zł,

w łącznej wysokości 1.189.980,14 zł, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I wyroku);

8. na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu obok kary pozbawienia wolności karę grzywny 400 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na 250 zł (pkt II wyroku);
9. na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu zajmowania stanowisk członka zarządu, rady nadzorczej, komisji rewizyjnej albo likwidatora w spółkach prawa handlowego na okres 5 lat (pkt III wyroku);
10. Sąd orzekł również w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz kosztów postępowania (pkt IV, V i VI wyroku).

Wyrok ten został zaskarżony apelacjami obrońców oskarżonego oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego A. sp. j.

Obrońca oskarżonego W. S., adw. Ł. K. zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

1. podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 398 § 1 k.p.k. przez przypisanie oskarżonemu w ramach czynu ciągłego zachowań wyczerpujących znamiona oszustwa wobec spółek A. S.A. w sytuacji, gdy oskarżyciel publiczny, kwalifikując w akcie oskarżenia czyny zarzucane oskarżonemu jako odrębne występki, nie zarzucił oskarżonemu popełnienia oszustwa ani jakichkolwiek czynów zabronionych wobec wskazanych spółek, wobec czego doszło do skazania oskarżonego za czyny nieobjęte skargą uprawnionego oskarżyciela (zarzut 1 apelacji);

2. obrońca zarzucił również obrazę szeregu przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a w konsekwencji doprowadziła do błędu w ustaleniach faktycznych oraz zarzucił rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności, które to zarzuty zostały szczegółowo opisane w pkt 2 i 3 apelacji.

Drugi obrońca W. S., adw. R. B. zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

1. mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę szeregu przepisów prawa procesowego oraz rażącą niewspółmierność wymierzonej kary, które to zarzuty zostały szczegółowo opisane w pkt 1 i 3 apelacji;
2. mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, w szczególności art. 14 § 1 k.p.k., polegającą na przypisaniu oskarżonemu w ramach czynu ciągłego zachowań wyczerpujących znamiona oszustwa wobec spółek A. SA oraz I. SA w sytuacji, gdy oskarżyciel publiczny kwalifikując w akcie oskarżenia czyny zarzucane oskarżonemu jako odrębne występki, nie zarzucił oskarżonemu popełnienia oszustwa wobec wskazanych spółek, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą wskazaną w art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k. (zarzut 2 apelacji).

Obaj obrońcy wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, ewentualnie wyeliminowanie z opisu czynu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem spółek A. SA oraz I. SA i wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Wyrok Sądu I instancji został również zaskarżony apelacją pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu wskazanych apelacji, wyrokiem z dnia 4 września 2019 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją wniesioną, w formule dwóch pism procesowych, przez obrońców skazanego W. S..

Adwokaci R. B. i Ł. K. w swoim piśmie procesowym wskazali, że zaskarżyli wyrok w całości i zarzucili:

„uchylenie wymienione w art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k., a tym samym mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegającą na utrzymaniu w mocy wyroku Sądu Okręgowego przypisującego W. S. w ramach czynu ciągłego zachowań wyczerpujących znamiona oszustwa, a niewskazanych przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia, w sytuacji, gdy oskarżyciel publiczny kwalifikując w akcie oskarżenia pozostałe zachowania zarzucane oskarżonemu jako odrębne występki (czyny) pozostające w zbiegu realnym, nie zarzucił oskarżonemu tych zachowań, co stanowiło wyjście poza granice oskarżenia a tym samym rażące naruszenie art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k.”.

Podnosząc taki zarzut, obrońcy wniesli o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Trzeci z obrońców W. S., adw. J. G., zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego również w całości, zarzucił:

„rażące naruszenie przepisów postępowania, mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. poprzez nieuchylenie wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 listopada 2018 roku (sygn. akt VIII K (...)) i nieprzekazanie mu sprawy do ponownego rozpoznania mimo ujawnienia się negatywnej przesłanki procesowej w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela w odniesieniu do części zachowań W. S. objętych przez Sąd *a quo* konstrukcją czynu ciągłego, a popełnionych w okresie przed 9 marca 2012 roku oraz po 30 czerwca 2012 roku, jak również zachowań popełnionych na szkodę niewymienionych w akcie oskarżenia podmiotów - A. S.A. oraz I. S.A.”.

Podnosząc taki zarzut, obrońca adw. J. G. wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w W. w pisemnych odpowiedziach na kasację sporządzoną przez obrońców wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o uwzględnienie kasacji i uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońców W. S. podnosząca zarzut rażącego naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k. stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. jest zasadna.

Trafnie bowiem podnoszą skarżący, że Sąd Okręgowy w W. poprzez przypisanie W. S. w ramach czynu ciągłego zachowań wyczerpujących znamiona oszustwa wobec dwóch spółek A. S.A. w sytuacji, gdy oskarżyciel publiczny kwalifikując w akcie oskarżenia czyny zarzucane oskarżonemu jako odrębne występki, nie zarzucił mu popełnienia jakichkolwiek przestępstw na szkodę tych wskazanych spółek, wobec czego doszło do skazania oskarżonego za czyny, które nie były objęte skargą uprawnionego oskarżyciela.

Z uwagi na to, że Sąd Apelacyjny w (...), rozpoznając apelację obrońców, w której wskazane było to uchybienie, nie dostrzegł w nim wystąpienia negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. i nie uchylił zaskarżonego wyroku, dopuszczając w ten sposób do wystąpienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., również rażąco naruszył te przepisy.

Przypomnieć należy, co zostało wskazane powyżej, że prokurator w akcie oskarżenia zarzucił W. S. popełnienie pięciu odrębnych przestępstw oszustwa z art. 286 § 1 k.k. na szkodę T. sp. z o.o., M. S.A., A. sp. j., A. S.A. oraz M. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą E.. Sąd Okręgowy w W. uznał natomiast oskarżonego, w ramach tych czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia, za winnego popełnienia jednego przestępstwa kwalifikowanego w ramach czynu ciągłego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnionego na szkodę tych pięciu powyżej wskazanych podmiotów gospodarczych oraz dodatkowo wobec dwóch spółek A. S.A., których akt oskarżenia nie obejmował. Z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wynika, że dokonał tak istotnej korekty w opisie czynu przypisanego oskarżonemu, gdyż ustalił, że jego *działania należało potraktować jako jeden czyn, na który składało się szereg zachowań zmierzających do urzeczywistnienia*

przestępczego skutku. Przyjęcie natomiast konstrukcji czynu ciągłego z art. 12 k.k., jak wskazał Sąd, wymusiło na nim kompleksową ocenę zachowań oskarżonego podjętych w ramach czasowych zakreślonych zarzutami aktu oskarżenia. Mając natomiast na uwadze, że prawomocne skazanie za czyn ciągły stoi na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia, Sąd uznał, że jest zmuszony dołączyć do grona podmiotów pokrzywdzonych objętych aktem oskarżenia, także dwa inne podmioty, o których powziął z urzędu wiedzę w związku z toczącym się postępowaniem, tj. o A. S.A. W ocenie tego Sądu, sytuacja ta nie stanowiła w żaden sposób przekroczenia granic zarzutu, skoro Sąd cały czas poruszał się w obrębie jednego czynu.

Sąd Apelacyjny w (...), odnosząc się do zarzutów obrońców podniesionych w apelacji wskazujących, że Sąd I instancji orzekał, w zakresie dokonania oszustwa na szkodę tych dwóch dodatkowych spółek, pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela stwierdził, iż bezzasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 14 § 1 k.p.k. i w sprawie nie zaistniała bezwzględna przesłanka odwoławcza wskazana w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. Akceptując w całości rozważania prawne Sądu I instancji, Sąd odwoławczy dodatkowo zauważył, że *nie odpowiada prawdzie konkluzja zawarta w środku odwoławczym, że warunkiem przypisania oskarżonemu działań, nieobjętych skargą publiczną jest sformułowanie w akcie oskarżenia zarzutu popełnienia przestępstwa w postaci czynu ciągłego. Obrońca nie dostrzega, że w sytuacji, w której charakterystyka zachowań oskarżonego wykazuje, iż mają one postać czynu ciągłego, opisanego w art. 12 k.k., obowiązkiem sądu jest uznanie ich za jeden czyn zabroniony. Powinność ta, jako wymóg prawa materialnego nie budzi żadnych wątpliwości. Jeśli więc sąd okręgowy trafnie ustalił, iż czynności W. S. podjęte na szkodę spółek akcyjnych: A. i I. cechuje zbieżność czasowa z zachowaniami zakwalifikowanymi w akcie oskarżenia jako odrębne oszustwa, a brak podstaw do zakwestionowania konstatacji, przyjętej za podstawę wyroku, iż działania te wynikły z powziętego z góry zamiaru - zaniechanie wprowadzenia do kwalifikacji prawnej analizowanych*

zachowań przepisu art. 12 kodeksu karnego stanowiłoby oczywiste naruszenie prawa materialnego.

Oczywiście w pełni należy zgodzić ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego, że prawomocne skazanie za czyn ciągły w ramach art. 12 k.k. stwarza stan materialnej prawomocności w stosunku do okresu objętego tym skazaniem, także w odniesieniu do jednostkowych zachowań, które nie zostały objęte opisem czynu przypisanego sprawcy i *skazanie takie stoi na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia, niezależnie od tego, jak ma się społeczna szkodliwość nowo ujawnionych fragmentów czynu ciągłego do społecznej szkodliwości zachowań uprzednio w ramach tego czynu osądzonych.* Jednakże te wywody Sądu Apelacyjnego można byłoby uznać za słuszne i nie budzące wątpliwości, gdyby dotyczyły sytuacji, w której oskarżyciel publiczny zarzucił W. S. popełnienie przestępstwa będącego czynem ciągłym, na co słusznie zresztą zwracali uwagę obrońcy w apelacji. Wówczas istotnie, w granicach wyznaczonych przez prawo materialne i ustawową konstrukcję czynu ciągłego wyrażoną w art. 12 k.k., Sąd Okręgowy w W. byłby nie tylko uprawniony, ale w sposób oczywisty zobowiązany do uwzględnienia w opisie czynu przypisanego wszystkich ustalonych zachowań oskarżonego, wyczerpujących znamiona przypisanego przestępstwa i mieszczących się w granicach czasowych zakreślonych skargą. Rzecz jednak w tym, że w układzie procesowym sprawy, w której zapadło zaskarżone apelacją orzeczenie, sytuacja taka nie miała miejsca. Sąd Apelacyjny najwyraźniej zdaje się tego faktu nie dostrzegać, skoro szuka na poparcie swojego stanowiska uzasadnienia w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2007 r., sygn. I KZP 15/07 (OSNKW z 2007 r., z. 7-8, poz. 55), nie zauważając najwyraźniej, że ten fragment uzasadnienia uchwały, na który się powołuje: *jeśli w skardze wskazano, iż przedmiotem zarzutu jest czyn ciągły popełniony w określonych granicach czasowych*, odnosi się do innej sytuacji procesowej, odmiennej niż zaistniała w niniejszej sprawie, o czym świadczy przede wszystkim użycie słowa *w skardze*. Wskazuje to jednoznacznie, iż nie tylko Sąd Okręgowy, ale także Sąd Apelacyjny w (...) nie zauważają różnicy w sytuacji prawnej w zależności od tego jaka jest treści

zarzutów stawianych w akcie oskarżenia oraz w jakich sytuacjach dopuszczalne jest uzupełnienie i rozszerzenie zachowań składających się na czyn ciągły opisany w wyroku skazującym, a niebędących dotychczas przedmiotem wyraźnie sformułowanego zarzutu.

Należy natomiast pamiętać, że zgodnie z zasadą skargowości wyrażoną w art. 14 k.p.k. sąd orzeka w granicach skargi uprawnionego oskarżyciela i nie może wyjść poza granice oskarżenia, ponieważ inicjatywa ścigania należy wyłącznie do oskarżyciela i tylko on określa ramy oskarżenia. Ramy te natomiast określa zdarzenie faktyczne (historyczne), na którym zasadza się oskarżenie, a nie poszczególne elementy jego opisu. Jest też jasne, że dopuszczalność orzekania jedynie o historycznym zdarzeniu opisanym w skardze nie oznacza, iżby sąd związany był ocenami prawnymi przyjętymi przez oskarżyciela (por. wyrok SN z dnia 2 marca 2011 r., III KK 366/10, OSNKW 2011, z. 6, poz. 51; postanowienia SN: z dnia 19 października 2010 r., III KK 97/10, OSNKW 2011, z. 6, poz. 50; z dnia 21 marca 2013 r., III KK 267/12, OSNKW 2013, z. 7, poz. 58).

Nie ulega jednak wątpliwości, że pogląd prawny wyrażony przez Sąd Apelacyjny ma odniesienie jedynie do sytuacji, gdy akt oskarżenia obejmuje czyn ciągły i wyrok skazujący również obejmuje jeden czyn ciągły. Wówczas to Sąd, orzekając w granicach oskarżenia, rzeczywiście zobligowany jest do zbadania wszystkich zachowań składających się na przestępstwo ciągłe, również tych których wyraźnie nie wskazano w skardze. Konsekwencją bowiem pominięcia przez sąd w swoim orzeczeniu którykolwiek fragmentu przedmiotu procesu, jest uznanie, że orzeczenie obejmuje także ten fragment w sensie negatywnym, tzn. tak jakby ustalono brak odpowiedzialności oskarżonego w tym zakresie. W takiej też tylko sytuacji nie mamy do czynienia z wyjściem poza granice skargi uprawnionego oskarżyciela, lecz uprawnioną korektą opisu czynu zarzucanego oskarżonemu (por. uchwała SN z dnia 15 marca 2007 r., I KZP 15/07, OSNKW 2007, nr 7-8, poz. 55; postanowienie SN z dnia 27 października 2009 r., II KK 45/09, LEX nr 607837; P. Hofmański, St. Zabłocki, Granice skargi oskarżycielskiej w świetle najnowszego orzecznictwa, w: Skargowy model procesu karnego. Księga ofiarowana Profesorowi Stanisławowi Stachowiakowi, red. Anny Gereckiej-Żołyńskiej i in., Warszawa 2008, s. 146-147).

Całkowicie inny jest jednak przypadek, gdy skarga uprawnionego oskarżyciela zarzuca oskarżonemu popełnienie kilku odrębnych przestępstwa, natomiast w ocenie sądu zachowania te należy oceniać w ramach jednego czynu ciągłego z art. 12 k.k. W takich też warunkach faktycznych i prawnych został wydany wyrok przez Sąd I instancji, który został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...), który został zaskarżony kasacją w niniejszej sprawie. Odnosząc się do tego zagadnienia wydaje się wystarczające odwołanie do wskazanej wyżej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2007 r., której treść jak się wydaje została błędnie odczytana przez Sąd odwoławczy. W uchwale tej Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził, że w sytuacji, w której *sąd, stojąc przed koniecznością osądzenia więcej niż jednego czynu, dostrzeże, że wszystkie lub część spośród zarzucanych sprawcy czynów podlegających połączeniu prawnym węzłem jedności, przewidzianej w art. 12 k.k. (obecnie art. 12 § 1 k.k.), połączenie takie może nastąpić jedynie w odniesieniu do tych zachowań (czynów w znaczeniu ontologicznym), które są przedmiotem zarzutu. Oznacza to, że nie wolno sądowi ani rozbudować czynu ciągłego o zachowania niemieszczące się w granicach czasowych, określonych przez oskarżyciela jako granice przestępnej działalności oskarżonego, ani też uwzględnić w przyjętej konstrukcji czynu ciągłego zachowań, wprawdzie mieszczących się w owych granicach czasowych, ale niebędących przedmiotem zarzutu.*

Należy bowiem wskazać, że gdyby z materiału dowodowego nawet wynikało, iż poszczególne zachowania oskarżonego, mogące stanowić przestępstwo, znane były oskarżycielowi jeszcze przed wniesieniem aktu oskarżenia, a mimo tego nie zostały one uwzględnione w skardze, to przyjąć należy, iż taka była wola i świadoma decyzja skarżącego. Oczywiście ocenę tego, czy wola oskarżyciela, co do granic oskarżenia została prawidłowo odczytana, a w konsekwencji, czy może dojść do naruszenia zasady skargowości, winno dokonywać się nie *in abstracto*, ale w niepowtarzalnych realiach konkretnej sprawy.

Konsekwencją stwierdzenia wystąpienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela jest uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) oraz utrzymanego nim w mocy

wyroku Sądu Okręgowego w W. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.